

Μεταφέρομεν σκέψεις τινάς καὶ παρατηρήσεις τοῦ συγγραφέως περὶ τῆς αἰσθητικῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων :

Ἀπανταχοῦ, λέγει, ἀναφαίνεται ἡ ἀγάπη τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸ ἥρεμον κάλλος. Ἡ τραγωδία ἐνημερεύσθη εἰς τὰς βίαιοπαθεῖς συγκινήσεις, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ἐξ ὅσων συνήγαγον, ὅτι οἱ ὑποκριταὶ ἐπὶ τοῦ θεάτρου ἦσαν πολὺ περισσότερον ψυχροὶ ἢ ὅσον ἀντιλαμβανόμεθα ἀναγινώσκοντες σήμερον τὰ ἔργα τῶν μεγάλων δραματικῶν.

Αἱ ἀπεικονίσεις τῶν ἐπιτυμβίων πλακῶν, τινὲς τῶν ὁποίων ἐγγίζουσι πρὸς τὴν ὑπερτάτην κορυφὴν τοῦ ὠραίου, καίτοι παρουσιάζουσι τὴν μεγίστην ψυχικὴν ὁδύνην, εἶνε ἥρεμοι καὶ τὰ στόματα τῶν προσώπων κλειστὰ εἰς τὴν ὁδύνην καὶ αἱ χειρονομίαι αὐτῶν περιεσταλμέναι. Σιωπηλὴ καὶ ἀξιοπρεπὴς ὁδύνη χαρακτηρίζει πάντα τὰ πρόσωπα. Ἡ ἥρεμία εἶνε τὸ μέγα καὶ κεφαλαῖωδες χαρακτηριστικὸν τῆς ἀρχαίας αἰσθητικῆς.

Καταφανὴς εἶνε ἡ ἀγάπη τῶν Ἑλλήνων εἰς τὰς καθετοὺς γραμμάς, οἱ ὁποῖαι λεπτύνουσι καὶ κερμψεύουσι τὸν κορμὸν, δίδουν δὲ τὴν ἐντύπωσιν τῆς εὐσταθείας καὶ τῆς στερεότητος.

Ἡ κυρίως εἰπεῖν εὐθεῖα γραμμὴ οὐδαμοῦ ὑπάρχει. Πανταχοῦ κρατοῦν μεγαλείτεροι ἢ μι-

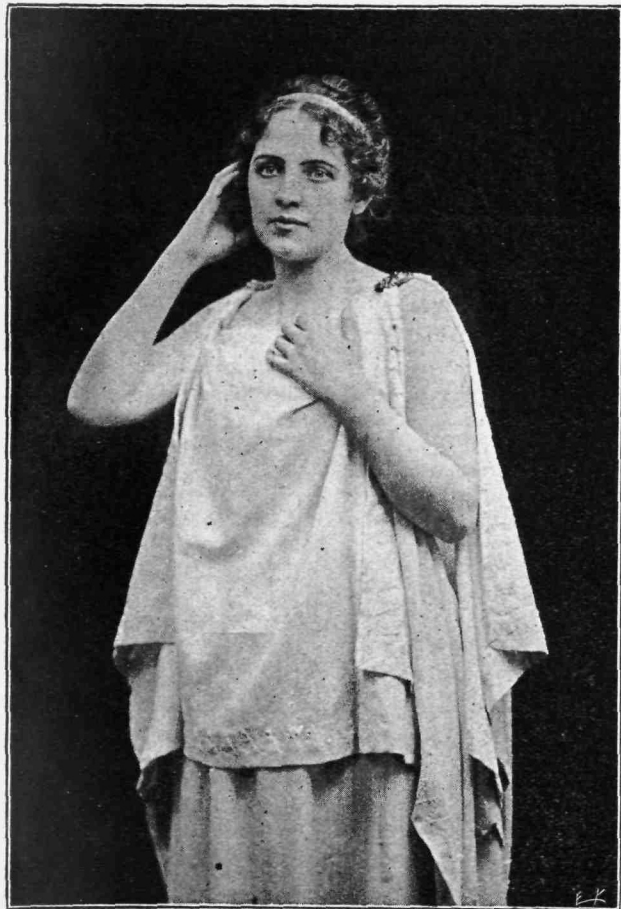
κρότεροι καμπύλαι. Αἱ στήλαι εἶνε στενωτέραι ἐπάνω καὶ παχύτεραι κάτω, ἡ μεταξὺ δὲ γραμμὴ ἀνεπαισθήτως καμπύλη. Οὐδαμοῦ δύναται τις ν' ἀνέυρῃ τὴν αὐστηρῶς εὐθεῖαν γραμμὴν. Τοῦτο ἀποδίδω εἰς δύο λόγους. Ἀφ' ἐνὸς διότι ἡ εὐθεῖα εἰς δεδομένον τι περιβάλλον φαίνεται δι' ἀπάτης ὀφθαλμῶν ἀποκλίνουσα ἢ προσκλίνουσα, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι δὲν δύναται νὰ προσαρμοσθῇ μὲ τὴν ἐντύπωσιν ταύτης ἡ ἰδέα τῆς εὐσταθείας καὶ τῆς χάριτος.

Ἡ ἀρχαία ἐνδυμασία, λέγει ἄλλαχοῦ, εἶνε τελεία διὰ νὰ παρουσιάσῃ καὶ ἐξάρῃ ὅλας τὰς καλλονὰς τοῦ σώματος, ἀναικονόμητος ὅμως διὰ τοὺς ἐστερημένους σωματικῆς καλλονῆς, τῶν ὁποίων οὐδεμίαν εὐσαναλογίαν ἢ δυσμερρίαν δύναται νὰ περικαλύψῃ.

Ἡ μελέτη τοῦ Γερμανοῦ συγγραφέως εἶνε μακρὰ καὶ ἐνδιατρίβει εἰς πολλὰς λεπτομερείας διαφωτιστικὰς, δίδουσα οὕτω πλήρη τὴν ἰδέαν τῆς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἀντιλήψεως καὶ ἐκδηλώσεως τοῦ ὠραίου.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

Lilli Hoggahl ὡς Ἰσμήνη.

Axel Ahlbgér ὡς Κρέων.